

Červený stopár IV

Červený stopár Erlyn mal nekludný spánok. Prihováral sa mu akýsi známy ženský hlas. Volala o pomoc. Ovládol ho hotový chaos myšlienok a pocitov, akoby patrili niekoľkým ľuďom naraz.

Nedalo sa to vydržať. Mnoho stratených duší bezmocne zavíjalo.

Erlyn sa strhol a otvoril oči.

Na tvári ho hriali plamene ohňa. Utáborili sa na noc niekde v lese ďaleko od pohľadov zvedavých ľudí.

Posadil sa a zívot si.

„Zhoršuje sa to,“ prehovoril hlas.

Na svetlo plameňov vstúpil zarastený muž s dlhými vlasmi. V rukách niesol nejaké suché konáre. Priložil ich do ohníka. „Robím čo môžem,“ hovoril pozemský mág Hedonín. „Zase ju cítiš, všakže? Preniká do tvojich snov.“

Červený stopár prikývol. „Je to únavné.“

„Musíme sa dostať do sídla mágov a to čím skôr. Nepredpokladal som, že sa rovnováha naruší tak skoro.“

„Čo sa jej vlastne deje?“ spýtal sa a pohľadom sa pozrel na popolavú ženu, ktorá ležala zakrytá dekou v tieňoch stromov. Mala nepokojný spánok o čom svedčilo hlavne to, že sa neustále mykala a mrvila. „Nemali by sme ju zobudiť?“

„Nechaj ju, nech načerpá sily,“ odpovedal mág Hedonín. Sadol si na kus zvaleného polena a zahľadel sa do ohňa. „Načerpala veľa energie keď ste strávili noc v Záhrobných Horách, avšak tá jej dochádza. Vracajú sa hlasy cudzích duší a s nimi beznádej a otázky vlastnej existencie.“

„A keby sa vrátila do Záhrobných Hôr?“ spýtal sa Erlyn.

„Skôr či neskôr ju tam niekto nájde,“ odpovedal mág. „A navyše čo by tam robila? Ako dlho by vydržala v tých nehostinných podmienkach?“

„To je pravda.“

„Erlyn, ty s ňou to utrpenie zdieľaš. Nie je v tom sama. Pohltil si do seba ten farebný kameň a tak ste sa spojili. Podľa mojich odhadov ju držíš pri živote už len ty a tvoja vôľa. Duše, z ktorých je vytvorená kričia do hlavy aj tebe a o to menej potom kričia zase do jej hlavy. To je veľmi jednoduché, ale výstižné podanie celého problému.“

„Vyberá si to daň aj na mne,“ priznal Erlyn.

„Verím ti a máš moju plnú podporu,“ spustil Hedonín. Konáre, ktoré šmaril do ohňa už začali horieť a plamene naberali na intenzite. „Musíme sa vyhybať mestám a dedinám. Keby ideme

po zaužívaných cestách mohli by nás nájsť.“

„Prekliate Červené tiene,“ frflal Erlyn.

„Naša drahá Flos Miria je veľmi žiadaná,“ odvetil Hedonín a pozrel sa na stopára. „Nieкто by možno povedal, že tiež patríš k Červeným tieňom. Máš červenú halenu a červený plášť.“

„To je len náhoda,“ ohradil sa Erlyn. „Oni sa volajú Červené tiene, lebo po nich ostáva krv a zmiznú ako tieň. Ja nevraždím ako oni. Nezdržiavam sa v podsvetí.“

„Tvojou rukou, ale skonalo veľa mužov.“

„Pravda, ale len v obrane. Taká je povaha mojej práce.“

„Bola,“ reagoval Hedonín.

„Neviem či,“ odpovedal Erlyn, „sa po tejto skúsenosti budem môcť vrátiť do mesta.“

„Nájdeš si svoju cestu. Skús si ešte zdriemnuť. Ráno nás čaká ďalší dlhý deň.“

„Nezaspím.“

Hedonín len potichu prikývol.

Obaja Sedeli mlčky pri ohni ponorení do vlastných myšlienok a počúvali praskajúce plamene.

Červený stopár Erlyn, mág Hedonín a popolavá žena Miria kráčali po málo používanej prašnej ceste. Po pravej strane ich chránili zalesnené kopce. Vľavo sa vlnili zelené pahorkatiny. Na prvý pohľad to bola zem nikoho. Okrem úzkej vychodenej cesty, ktorú aj tak už miestami zožierala burina, tu nebolo ani stopy po ľudskej činnosti. Po oblohe plávali potrhané šedé mračná. Pofukoval jemný, svieži i keď mierne chladný vánok a šuchotal listami stromov.

Pozemský mág Hedonín kráčal ako prvý. Jediný poznal cestu. Erlyn a Miria išli bok po boku o kúsok pozadu, čo im poskytlo trochu súkromia.

„Ako sa cítiš?“ spýtal sa červený stopár.

„Zle,“ odvetila popolavá žena. Jej tvár bola smutná, utrápená a možno trochu sústredená ako sa snažila zahnať nárek utrápených duší.

Erlyn netušil čo ďalej hovoriť, tak mlčal. Za chôdze sa pozeral pod nohy a všímal si stebľá trávy, ktoré tu a tam vyrastali z prašného chodníka.

„Chcem,“ spustila Miria, „aby to skončilo. Unavuje ma to..“

„Volajú ťa Záhrobné Hory?“ spýtal sa Erlyn.

„Ja... neviem. Niekedy.“

„Stále sme spojení. Poznám tvoje pocity.“

„Chvíľu to bolo dobré. Pokojné. Čím dlhšie som preč z hôr, tým je to horšie. Nevládzem.“

Červený stopár si v diaľke všimol akýsi dom. „Vydržíš,“ odvetil.

Mág Hedonín idúci niekoľko krokov pred nimi sa zastavil. „Pozrite tam,“ ukazoval na usadlosť na obzore. „Tam mám známych. Pomôžu nám. Poďte za mnou.“

Z usadlosti na kopci sa naskytali pekné výhľady na okolité lúky. Bola to očividne sebestačná farma. Na dvore pred veľkou drevenicou stál kurín a niekoľko sliepok d'obalo niečo zo zeme. V záhrade pri dome bola v riadkoch nasadená zelenina. Opodiaľ stála veľká stodola. Jemný vánok so sebou niesol pach hnoja a koní až k domu. Niekoľko kôz znudene ležalo v malej ohrádke.

Hedonín zabúchal na dvere.

„Kto je?“ ozvalo sa z druhej strany.

„To som ja!“ odpovedal mág. „Vedím so sebou aj hostí!“

Ozvalo sa cvaknutie zámku. Dvere sa otvorili.

„Vitaj,“ prehovoril muž odetý ako bežný roľník. Rukávy haleny mal vytiahnuté po lakte. Niekoľkodňové strnisko v tvári a jeho masťné vlasy tuhé ako drôty prezradili, že veľmi nedbal o svoj zovňajšok. „Hedonín, dlho sme sa nevideli.“

„Drahý Gregory, rád ťa vidím,“ hovoril pozemský mág. „Tento muž za mnou je Erlyn a táto žena sa volá Miria.“

Roľník otvoril dvere dokorán. „Vitajte. Nech sa páči. Vstúpte. Cíťte sa ako doma. Ja vždy hovorím hosť do domu, pán do domu.“

Všetci sa zvitáli a vstúpili dnu.

Prostý roľnícky dom bol vnútri prekvapivo útulný a čistý. Na klincoch viseli hrnce, panvice a kuchynské náradie. V skrinke sa vynímalo až príliš veľa kníh na to, že toto malo byť skromné farmárske obydľie.

Hedonín ihneď prešiel k policiam a začal knihy narovnávať, až kým neboli perfektne usporiadané. „Tak je to lepšie,“ poznamenal.

„Stále rovnaký,“ odvetil ich hosťiteľ Gregory. Ukázal na stôl uprostred miestnosti. „Posaďte sa. Prosím.“

Všetci si posadali za stôl. Miria, červený stopár aj mág Hedonín.

„Určite ste hladní. Ja vám niečo nachystám. Dnes ráno sliepky zniesli vajíčka. Mám aj chlieb, zeleninu a trochu kozieho syra.“

Zahnať hlad bolo prvoradé a preto počas jedenia padlo len málo slov. Jedlo sa kopilo na tanieroch. Všetci sa najedli do prasknutia. Erlyn dokonca premýšľal, či si neuvoľní opasok.

Majiteľ domu Gregory začal zbierať prázdne taniere, odnášal ich ku kuchynskému pultu kde mal vo vedre nachystanú vodu na umývanie.

„Tak čo?“ spustil roľník Gregory keď sa vrátil k stolu. „Aká bola cesta, Hedonín? Čo?“

Mág pohodlne sedel na stoličke s nohami vystretými pod stolom. „Náročná, drahý Gregory, náročná.“

„A to už prečo?“

„Neprišiel som len tak,“ hovoril Hedonín. „Kráčajú za nami nebezpeční ľudia. Potrebujeme sa čím skôr dostať do sídla.“

„Akí nebezpeční ľudia?“ pýtal sa Gregory.

„Červené tiene.“

„Hm,“ zamyslel sa statkár a začal si spod nechtov vyberať špinu. „To je potom veľmi vážne.“

„Ehm,“ odkašľal si umelo Hedonín. „Musíš to robiť teraz? Je to negustiózne.“ Potom sa pozrel na kopu tanierov poskladaných na drevenom pulte. „A hento neumyješ?“

Gregory odpovedal: „Umyjem, ale neskôr.“

„Tvoj domov,“ odvetil Hedonín. „Vieš čo je nové v sídle?“ spýtal sa.

„Dlho som tam nebol. Už to bude,“ zamyslel sa a začal na prstoch počítvať ako dlho bol preč.

„Dva, tri... no, už to budú štyri mesiace. A čo tvoje štúdium Záhrobných Hôr?“ pýtal sa Gregory.

„Nič som nezistil,“ hovoril Hedonín a pokynul hlavou na popolavú ženu. „Ale ona je kvetina bez duše.“

„Fíha,“ prekvapil sa Gregory. „Flos sine anima,“ poznamenal ako si uprene prezeral ženu. „Je to skutočne tak?“

„Je,“ odpovedal mu Hedonín. „Môžeš mi veriť.“

„Ale... ako je to možné?“

Hedonín si povzdychol a potom odpovedal: „Posmrtný mág.“

Gregory prikyvoval. „Tak teraz to dáva zmysel. Museli pokročiť.“ Potom sa zase pozrel na ženu popolavých vlasov. „Ako sa cítiš, Miria?“

„Zle,“ odpovedala stroho.

Červený stopár Erlyn si spojil súvislosti a pridal sa do debaty: „Prečo mám pocit, že tuto náš hostiteľ Gregory, je tiež pozemský mág?“

„Lebo je,“ odpovedal mu Hedonín.

„Veru som,“ riekol Gregory a spod zafúľanej haleny vytiahol medailón v tvare kosoštvorca.

„A ty, muž v červenom, budeš akiste stopár, pokiaľ ma teda neklame moja intuícia.“

„Som,“ odvetil Erlyn.

„A aká je tvoja rola v tomto.... probléme?“

Hedonín prevzal slovo ako prvý: „Odpoviem ja. Tuto Erlyn je s Miriou spojený.“

„Mohol som si to domyslieť,“ povedal Gregory. „Hľadal ju, všakže?“

„Áno.“

„Kto ti dal túto prácu, Erlyn? Čo?“ vyzvedal ďalej Gregory. „Netvár sa tak. Predpokladám, že ju aj tak nespĺňaš.“

„Veru nie,“ odvetil stopár. „Dal mi ju posmrtný mág Patris tretí.“

„Počul som o ňom,“ prezradil Gregory. „Nevedel som, že je schopný vytvoriť Flos Mirabilis. Myslel som si, že je to nemožné.“

„Ehm,“ odkašľala si Miria. Tento rozhovor jej začínal byť nepríjemný.

„Stačilo,“ ozval sa Hedonín a vstal. „Drahý Gregory, budeme potrebovať kone. Musíme vyraziť čím skôr. Som ti vďačný za pohostenie, ale naozaj musíme ísť.“

„Preto som tu,“ odpovedal. „Tam vonku v stodole sú kone aj sedlá. Sú vaše.“

Mág Hedonín sa prihovril Erlynovi: „Stopár, osedláš kone? Ja musím doriešiť nejaké záležitosti s našim hostiteľom. Zober aj našu drahú Miriu.“

„Samozrejme,“ odpovedal.

V stodole odpočívalo niekoľko koní. Erlyn tri z nich vyviedol von a uviazal o drevený plot. Teraz ich bude môcť v klúde osedlať. Vybral šedú kobyľu, jedného hnedého valacha a jedného čierneho. Zdali sa byť pokojnej povahy.

Miria sa opierala o ohradu a pozerala ako stopár upravuje strmene. „Je mi to ľúto,“ prehovorila.

Stopár zamykal sedlom. Držalo pevne. „Čo ti je ľúto?“

„Toho bieleho koňa. Zdochol v Záhrobných Horách.“

„Ani nechci vedieť koľko stál.“

„Ako môže mať živý tvor hodnotu?“ pýtala sa Miria.

Erlyn prehodil sedlo cez chrbát šedej kobyly. Zohol sa a začal ťahovať popruhy. „Všetko má cenu.“

„Ako napríklad ja? Koľko si mal dostať za to, že ma nájdeš?“

„Veľa,“ odvetil stroho.

„Tebe je jedno prečo niekoho hľadáš a čo s ním bude?“

„Áno.“

„Ako... ako môžeš byť tak bezcitný?“

„Je to práca.“

„A čo som pre teba ja?“

Erlyn bol hotový so sedlom. Teraz sa šedej kobyly snažil vopchať do papule zubadlo.

„Dobrá,“ pohladkal ju medzi ušami. Potom sa pozrel na popolavú ženu v tmavomodrom oblečení.

„Nerozumím tvojej otázke.“

„Som pre teba len práca? Čo som pre teba? Čo znamenám?“

Stopára táto otázka zaskočila. Sám na ňu nevedel odpovedať. Radšej začal nastavovať remene postroja a dĺžku oprát.

Miria bola neoblomná. Prešla k nemu a postavila sa mu zoči voči. „Odpovedz mi.“

„Aká bola otázka?“

„Čo pre teba znamenám?“

Erlyn sa pozrel do jej očí šedých ako popol. Odpovedal jej po chvíli zaváhania: „Neviem.“

Odstúpila od neho a mlčala.

„Je ti niečo?“

Miria sa mu otočila chrbtom.

„Hej,“ oslovil ju Erlyn. „Chceš túto šedú kobyľu? Bude tvoja.“

Ona nereagovala. Pozerala sa mlčky na zelené lúky.

Prichádzal k nim pozemský mág Hedonín. „Môžeme vyraziť?“

„Kone sú pripravené,“ odpovedal červený stopár.

„Mne sa pozdáva tento hnedák. Ten bude môj,“ riekol Hedonín.

Miria prešla okolo dvoch mužov k šedej kobyly. Bola zo všetkých najmenšia. „Ja si vezmem túto,“ povedala potichu.

„Pre mňa teda čierny,“ povedal stopár.

„Ako tvoja duša,“ odfrkla popod nos Miria.

Erlyn nezachytil jej slová. „Čože? Povedala si niečo?“

„Nič.“

Hedonín sa práve zoznamoval so svojim koňom. Nechal si oňuchať ruku. Pohladil ho medzi ušami. Bol to dobre vycvičený a dôverčivý tátoš. Raz dva sa mág ocitol na jeho chrbte. „Cesta nám zaberie tri noci. Budeme sa musieť zastaviť v jednej dedine pre zásoby a odpočinúť si. Ideme?“

„Samozrejme,“ odvetil Erlyn. Nohu vložil do strmeňa a vyhupol sa do sedla.

Miria vyšla na svoju kobyľu ako posledná.

Ich cesta bola zničujúca a vybrala si svoju daň na duševnej sile každého. Prvé dve noci strávili vonku a spali pod tisíckami hviezd. Počas dňa neprestajne hnali kone vpred. Nemohli si dovoliť strácať čas.

Erlyn sa sotva držal v sedle. Únava ho oberala o fyzickú silu a zahmlievala jeho myseľ. Nedokázal vytesniť agonické výkriky a volanie stratených duší. Zdieľal toto prekliatie s popolavou Miriou. Obzvlášť zlé to bolo vždy keď zaspala. Každým dňom sa situácia zhoršovala.

Tretí deň dorazili do malého a nenápadného mestečka zvaného Tarla. Ležalo v širokej doline na brehu rovnomennej rieky. Tvorilo ho niečo cez tridsať kamenných domov a zhruba rovnaký počet dreveníc. Na lúkach okolo mesta sa vynímalo niekoľko väčších či menších fariem.

Jediná dláždená ulica v celkom meste bola tá v centre. Stál tam mestský úrad, niekoľko malých remeselných dielní a samozrejme hostinec.

Presne tam zamierili hneď potom ako kone odstavili v stajni.

Stráviť aspoň jednu noc pod strechou a na pohodlnom lôžku bolo na nezaplatenie, aj keď ich to stálo jeden zlatý. Prenajali si veľkú izbu na druhom poschodí s tromi posteľami. Zdalo sa, že sú tu jediní hostia.

Cez otvorené okno do izby prúdil čerstvý vzduch a niesol so sebou aj sporadické odľahlé rozhovory mešťanov z ulice.

Erlyn sa pozrel von a zhlboka sa nadýchol. Slnko klesalo k horizontu a domy vrhali dlhé tieň. Blížil sa večer.

„Musíš si odpočinúť,“ oslovil ho mág Hedonín.

Červený stopár sa otočil. „Nedokážem to, kým Miria spí. Tie hlasy v mojej hlave... Nedovolia mi spať.“

Miria ležala na posteli so zavretými očami. Tu a tam sa mykla, akoby mala zlé sny.

„Znášaš to ale dobre,“ riekol Hedonín.

„Len sa tak tvárim,“ odvetil Erlyn. „Pôjdem dole do hostinca.“

„Nezabudni, že skoro ráno vyrážame. Ja ostanem tu s našou kvetinou bez duše. Skúsím nejako upokojiť tie hlasy.“

Červený stopár prikývol.

Erlyn sedel za malým stolíkom dole v hostinci. Bolo tu dokopy len osem stolov a takto

podvečer ich obsadili miestni. Ľudia popíjali pivo či víno a pochutnávali si na jedle, ktorého vôňa sa niesla hostincom. Decentné tiché rozhovory prerušil sem tam výbuch smiechu, či výkrik niekoho, kto mal potrebu svoje názory vyjadriť nahlas. Za pultom postávala staršia hostinská a okolo stolov pobežoval mladý muž v zástere, ktorý sa staral o to, aby poháre boli vždy plné.

Celkom bežná malomeštiacka krčma. Aspoň tak pripadala Erlynovi.

Ten chytil krígel' s pivom a schuti sa napil. Bolo mimoriadne horké. Zvyčajne sa alkoholu vyhýbal, no predpokladal, že jedno či dve mu pomôžu aspoň na chvíľu zaspať, alebo mu aspoň pomôžu zahnať tie prekliate duše.

Buď to spôsobilo pivo, alebo to bola zásluha pozemského mága, no hlasy v jeho hlave stíchli.

Teraz si pozorne pozrel všetkých hostí. Nezdali sa mu byť nijako podozriví. Čosi sa mu však nepáčilo, ale nevedel zatiaľ čo.

„Pane,“ prihovoril sa mu mladý muž, ktorý obsluhoval. „Ešte jedno?“ spýtal sa ako zobral zo stola prázdny pohár.

Erlyn prikývol.

„Jeden strieborný.“

Stopár vyložil na stôl dve strieborné mince. „Ďakujem.“

„Ste štedrý. Dám vám pivka až po samotný okraj.“

Mladík bol už na odchode, keď ho stopár zastavil. „Počkaj ešte.“

„Áno?“

„Tamtí hostia pri stole vedľa dverí,“ spustil Erlyn. „To sú miestni?“

„Ach, tam sedia pomocníci z jednej farmy. Majiteľ má veľké stádo kráv. Popravde ich nepoznám. Viete ako to je. Farmári často naberajú cudzích, lebo robia za menej. Preto tu máme všetko lacné. Často sa tu striedajú rôzne tváre čo chodia na sezónne práce.“

Na Erlynov vkus ten mladík vyriekol až priveľa slov. „To pivo.“

„Hneď to bude.“

Snáď to nebola len jeho prehnaná podozrievavosť? Zamyslene bubnoval prstami po stole, sť a by hral na struny lutny. Všetko sa zdalo byť v poriadku.

Keď mladík doniesol na stôl pivo, stopár sa uvoľnil. Už si ani nespomínal kedy naposledy si sadol len tak v hostinci. Navštívil pohostinstvá ako Brloh výhradne len kvôli zákazkám, alebo keď zháňal informácie.

Práve si plnými dúškami vychutnával horký mok keď sa postavili štyria muži a zamierili k nemu. Kráčali vcelku normálne bez agresívnej postúry, avšak bolo viac než zrejmé, že idú za ním.

Striasol sa ako mu prebehol po chrbte mráz. Teraz pochopil. Ktosi ho stopoval. Jeden z tých mužov bol stopár ako on sám.

Erlyn ani len netušil, že čo sa o chvíľu strhne bude ten najúžasnejší prejav jeho šermiarskeho umenia a schopnosti zabíjať ľudí. Možno to bol fakt, že ho niekto chcel rušiť pri pití piva a možno to bola únava, ktorá zatienila jeho zdravý úsudok.

Hneď ako sa muži priblížili po jednom hodil pohár s pivom. Trafil ho rovno do tváre. Ako vstával chytil stoličku, na ktorej sedel a plnou silou sa zahnal na ďalšieho chlapa. Ovalil ho tak, až sa kusy dreva rozleteli na všetky strany. Ihneď vytasil meč. Jeho ostré zasvišťanie akiste nahnilo všetkým v hostinci husiu kožu.

Na zem ani ešte nestihla dopadnúť odseknutá hlava a čepeľ cestovala ďalej v krásnom ladnom oblúku len, aby odťala tretiemu chudákovi celú ruku od ramena. Ten úbožiak si ani nestihol uvedomiť čo sa stalo a už mal v brušnej dutine zapichnutý hrot meča.

Ďalší na rade bol ten, ktorému pristál pivový pohár na tvári. Hrdlom mu skrz naskrz preletel hrot a vyšiel na druhej strane, pričom mu poškodil krčné stavce. Muž ostal na mieste ochrnutý a spadol kolmo na zem. Chrčal ako sa snažil nadýchnuť, no vzduch utekal cez rozťatú dýchaciu trubicu a spolu s krvou vytváral morbidne bubliny. Mohol hýbať len očami plnými strachu a nedokázal pochopiť prečo ho neposlúchajú vlastné nohy. Jeho telo vypovedalo službu. Posledný márný pokus o nádych a bolo po ňom.

Jediný živý chlap bol ten, čo dostal stoličkou. Ležal omráčený na podlahe a práve precitol.

Všade bola krv. Hostia v panike ušli von. Za pultom sa krčila hostinská spolu s mladíkom. Potichu dúfali, že ich ten muž v červenom ušetrí.

Erlyna však zaujímal ten úbožiak, čo sa práve prebral po tvrdej rane. Postavil sa nad neho a hrot svojho meča mu priložil k hrudi. „Prečo ma stopuješ?“ spýtal sa. „Kto si?“

„Ja...“ koktal muž. „Je to len práca,“ odpovedal. Všimol si čo sa stalo jeho kumpánom. V očiach mal strach.

„Patriš k červeným?“

„Červeným? Nie, to nie.“

„Kto ma nechal stopovať a prečo?“

„Prečo to neviem. Sám si stopár a... No a vieš ako to, ehm, ako to chodí.“

„Kto ťa poslal?“

„Neviem,“ odpovedal mu cudzí stopár.

Erlynovi dochádzala trpezlivosť a tak mu hrot meča pritlačil k hrudi. „Napichnem tvoje srdce na meč,“ pohrozil mu. „Kto ťa poslal?“

„Po... Posmrtný mág. Nevieť jeho meno. Naozaj!“

„Ako si ma vystopoval?“

Cudzí stopár ležiaci na špinavej podlahe si uvedomil, že odtiaľto živý nevyviazne. „Neviedel som, že pôjdem po samotnom červenom stopárovi,“ hovoril, akoby sa chcel zbaviť viny.

„Mal si nájsť mňa, alebo aj popolavú ženu?“

„Oboch.“

„Tak ti gratulujem,“ odfrkol Erlyn. „Našiel si nás.“ Po týchto slovách mu zapichol meč do srdca. Mykol sa, otvoril ústa sťa by chcel prehovoriť, no život v jeho očiach vyhasol skôr než vyslovil svoje posledné slová.

Bolo po všetkom. Červený stopár celkom ignoroval ľudí za pultom. Zamieril ku schodom a nechal za sebou krvavý masaker.

Erlyn vyvalil dvere na izbe. Na posteli sedela popolavá Miria a práve sa o niečom rozprávala s pozemským mágom Hedonínom.

„Musíme ísť,“ riekol naliehavo stopár.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa mág. Všimol si kvapky krvi na jeho kožených topánkach.

„Nieкто nás chcel vystopovať. Musíme ísť. Hneď.“

„Súhlasím,“ povedal Hedonín a venoval pohľad popolavej žene. „Tuto naša Miria sa necíti dobre. Obávam sa, že nám dochádza čas. Musíme sa dostať do sídla čím skôr.“

„A ja sa obávam,“ reagoval Erlyn, „že v meste bude viac tých, ktorý po nás pôjdu.“

„Červené tiene?“

Erlyn nesúhlasne pokýval hlavou. „Posmrtný mág.“

„Niet času nazvyš.“

Utekali nocou pomedzi domy keď im cestu skrížili traja mestskí strážnici. V rukách držali fakle, ktorých plápolavé plamene vrhali na steny ich tiene. Boli to len mladíci, ktorí sa očividne nedostávali často do konfliktov.

Erlyn k nim vykročil.

„Stoj! V mene zákona!“ zakričal jeden zo strážnikov. Jeho hlas však na stopára dojem neurobil.

„Nechajte nás prejsť,“ povedal Erlyn.

„Neodporujte... ehm,“ odkašľal si nervózne strážnik. „Všetci budete zadržaní za masaker v hostinci.“

Stopár chytil rukoväť svojho meča a urobil rázny krok vpred. Strážnici pred ním ustúpili, akoby čelili démonovi z pekla. „Dochádza mi trepezlivosť,“ prehovoril k nim. „Nechajte nás prejsť.“

„Ale... ale ty si vrah a...“

„Vrahovia sú v tomto meste,“ hovoril ďalej Erlyn. „Ale nie sme to my. Posledná výzva. Nechajte nás prejsť.“ Povyťahol meč z pošvy.

Mladíci v rovnošatách mestskej stráže si vymenili pohľad. Potom sa rozostúpili.

„Veď preto,“ poznamenal stopár a rukou zakýval na Hedonína a Miria. „Ideme! Rýchlo!“

Ako utekali okolo posledných domov v meste, Hedonín si neodpustil štipľavú poznámku: „Ty by si mohol byť diplomat.“

„Viem,“ odfrkol Erlyn.

Konečne sa dostali k stajni. Otvorili vráta a hneď ich ovalil pach konského trusu, moču a sena.

Erlyn sa obzrel za seba do tmy. Ozval sa jeho stopársky zmysel.

Vytasil meč rýchlosťou blesku a švihol.

Cink!

Odrazil čepelou šíp.

„Čo to bolo?“ spýtal sa Hedonín. Odpoveď na jeho otázku prišla sama, keď uvidel v tme obrysy niekoľkých mužov ako k nim utekajú po poľnej ceste.

Ďalší šíp zasvišťal vzduchom a zapichol sa do drevenej stodoly.

„Nechajte to na mňa,“ riekol Hedonín. „Nachystajte kone. Ihneď!“ Rozbehol sa nocou oproti cudzím mužom.

Erlyn prikývol a hneď na to zacítil ostrú bolesť v stehne. Trafili ho šípom. Trčal mu zo stehenného svalu ako vidly zapichnuté v kope sena. Bolo mu to však jedno. Bez zaváhania sa otočil, schmatol Miriu a odviezol ju do relatívneho bezpečia stajne.

Jeho oči si aspoň trochu zvykli na tmu. Snažil sa nájsť ich sedlá.

„Si zranený,“ povedala Miria.

Stopár nereagoval. Holými rukami odlomil šíp, no hrot nechal v stehne. Keby ho vytiahol celý, mohol by vykrvacať. „Tam v tom boxe je tvoj kôň. A hentam je sedlo. Priprav ho na jazdu. Rýchlo.“

Ako hľadali sedlá a jazdeckú výstroj z vonku sa ozval ohlušujúci tresk, ktorý otriasol celou stajňou.

Kone sa naplašili. stavali sa na zadné či nervózne prešľapovali na mieste.

„Psst, pokoj,“ pohladil Erlyn svojho koňa.

„Čo sa to deje?“ pýtala sa Miria. „Kto sú tí ľudia?“

„Chcú teba,“ odpovedal Erlyn. Potiahol za sedlový popruh. Držal dobre.

„To kvôli mne.“

„Čo kvôli tebe?“

„Ja som nás dostala do tejto situácie,“ spustila Miria. „Chcú mňa. Vzdám sa a ty môžeš utiecť.“ Zamračila sa v bolestnom krčí. „Ne... Nemôžem ďalej. Bolí ma to. Obetujem sa.“

„Nie,“ riekol Erlyn a chytil ju za ruku. „To nedovolím.“ Cítil pulzujúcu bolesť v stehne. Z rany vytekala krv. Nemohol si však teraz dovoliť ani len náznak slabosti. Musel túto popolavú ženu zachrániť stoj čo stoj. Ani nevedel prečo tak učinil, no pohladil ju po tvári. „Všetko bude v poriadku. Neboj sa.“

Ona mu venovala nepatrný a smutný úsmev.

Ďalší dunivý tresk prišiel odniekiaľ z vonku.

„Utiahni ešte svoje sedlo,“ naliehal Erlyn. „Tam v rohu je ohlávka.“

Po chvíli boli všetky tri kone osedlané a pripravené na jazdu.

Erlyn ich držal za oťaž pred vrátami stajne a nervózne čakal. Vládlo ticho. Nepočul zvuky boja, výkriky a tiež už dlhšie nezaznel žiaden dunivý tresk.

Miria postávala vedľa neho. „Kde je?“ spýtala sa len tak do pléna.

Vráta sa otvorili. „To som ja!“ kričal Hedonín. „Cesta je voľná.“

„Čo boli tie výbuchy?“ spýtal sa ho Erlyn.

„Ale,“ mág nedbalo mávol rukou. „Trochu čarov a kúziel. Povedzme, že naši prenasledovatelia sa rozleteli na všetky strany.“

„Aké veľkorysé,“ poznamenal stopár a podal mágovi oťaž. „Tu máš. Kone sú pripravené. Ty poznáš cestu. Ved' nás.“

„Erlyn,“ oslovil ho mág. „Drž sa blízko pri našej drahej Mirii.“

„Dobre.“

„A čo tvoja rana?“ spýtal sa ho ako sa pozerál na jeho krvou nasiaknuté nohavice.

„Vydržím.“

Traja jazdci cválali nocou krížom cez lúky. Nenápadnému mestu Tarla sa vyhli veľkým oblúkom. Po ich krátkej návšteve za nimi ostalo mnoho mŕtvol. Miestni budú mať na čo spomínať ešte veľmi dlhú dobu.

Pokračovali ďalej na západ.